

D ů v o d y :

Je sice správné, že v právním smyslu jde o jedinou pohledávku ze zápůjčky, jejímž příslušenstvím jsou úroky a útraty soudního řízení. Než tím, že pro část útrat zavedena byla samostatná exekuce E 1058/31 a že také k vydobytí jistiny s příslušenstvím mimo exekuci E 133/31 vedena byla ještě další exekuce E 1113/31, byla ona jednotná jinak pohledávka ve skutečnosti rozložena v několik položek, jež měly se zřetelem k vedeným exekucím určitou samostatnost s hospodářského hlediska, takže jest připustiti obdobné použití předpisů § 1415 a 1416 obč. zák. Není o tom sporu, že žalobci jako dlužníci prostřednictvím svého právního zástupce projevíli vůli, že z jejich plnění má býti předem uhrazena ona část útrat ve výši 3.930 Kč s přísl., pro kterou povolena byla samostatná exekuce pod čj. E 1058/31. Nechtěla-li žalovaná strana tuto nabídku přijmouti a mínila-li jí odporovati, byla povinna, by se zachovala podle zásady vyslovené v § 1416 obč. zák. Protože pak ovšem již všechny položky byly splatné a vymáhané, měla si ve smyslu uvedeného § uhraditi onu částku v první řadě, která byla pro žalující dlužníky nejobtížnější. To však byla právě částka vymáhaná exekucí E 1058/31, v níž podle vlastního přednesu žalované byla dražba ustanovena již na den 13. listopadu 1931. Tento dluh byl proto pro žalobce tíživější než ony částky, u kterých jim zatím dražba bezprostředně nehrozila, třeba že tu šlo o pohledávku bezúročnou, kdežto jistinná pohledávka byla zúročitelná. Pro posouzení těchto otázek nebylo sice prohlášení dlužníků jediné směrodatné, ale přece neměla je žalovaná ponechat bez povšimnutí, když z něho vyplývalo, že dlužníkům na uhrazení této částky záleží a že právě ji považují za tíživější. Protože není o tom sporu, že zúčtovanou částkou uhrazeny byly nejen úroky, nýbrž že zůstala ještě část převyšující pohledávku vymáhanou exekucí E 1058/31 i s jejím příslušenstvím, jest nárok touto exekucí vymáhaný uznati ve smyslu § 1416 obč. zák. za zaniklý a bylo žalobě vyhověti.

Čís. 13274.

Ani v pracovních sporech podle zákona ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n., nejsou novoty v d o v o l a c í m ř í z e n í přípustné.

(Rozh. ze dne 9. února 1934, Rv I 1148/33.)

Pracovní soud uznal podle žaloby o zaplacení 10.000 Kč. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Žalovaný namítal v odvolacím řízení, že částka 10.000 Kč (původní kauce) po ukončení služebního poměru a uzavření sňatku stran byla do podniku žalovaného vložena jako provozovací kapitál, a to podle

vůle žalobkyně jako věno. Touto námitkou obíral se odvolací soud a vyvrátil její opodstatněnost, pročez tu nelze mluvit o odporu se spisy. Snaží-li se žalovaný v dovolání uplatňovati, že žalobkyně onu částku žalovanému k umožnění provozu trafiky zapůjčila, jde o novotu v dovolacím řízení nepřipustnou (§ 482/2 a 513 c. ř. s.), při čemž jest připomenouti, že v pracovních sporech podle zákona ze 4. července 1931 č. 131 sb. z. a n. jsou novoty sice přípustné s obmezením odst. (3) § 33 zák. č. 131/1931 v odvolacím řízení (arg. slova »projednávali se věc před odvolacím soudem znovu«), ale nejsou přípustné v dovolání (§ 34 odst. (4) cit. zák.).

Čís. 13275.

Nelze předpokládati, že došlo k uzavření služební smlouvy mezi rodiči a dětmi již tím, že tyto oněm konaly práce, nýbrž jest třeba prokázati, že se taková úmluva ať výslovně ať mlčky stala. Z toho, že dcera konala otci zemědělské práce, nelze o sobě dovoditi, že mezi nimi došlo aspoň mlčky ke služební smlouvě nebo vůbec ke smlouvě o konání prací za plat.

Domněnka § 2 (1) vyživ. zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931, neplatí, jde-li jen o nárok dítěte proti otci na odměnu za konané služby.

(Rozh. ze dne 9. února 1934, Rv I 2324/33.)

Žalobkyně domáhala se na svém otci zaplacení odměny za práce, jež prý mu konala. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobkyně uplatňuje dovolací důvod podle § 503 čís. 4 c. ř. s. a vytýká právní mylnost názoru odvolacího soudu, že v souzeném případě nebylo prokázáno, že mezi stranami došlo ke služební smlouvě, a že platí domněnka, že mezi rodiči a dětmi nebyla ujednána odměna. Žalobkyně má za to, že došlo ke služební smlouvě mezi stranami a že má proto podle § 1152 obč. zák. nárok na přiměřenou odměnu. Leč odvolací soud v souhlasu s judikaturou nejvyššího soudu (srov. rozh. čís. 450, 7073, 8544 sb. n. s.) správně dolíčil, že nelze předpokládati, že došlo k uzavření služební smlouvy mezi rodiči a dětmi, i když tyto oněm konaly práce, nýbrž že jest třeba prokázati, že taková úmluva ať výslovně, ať mlčky se stala, a právem usoudil, že z pouhé okolnosti, že žalobkyně konala žalovanému, svému otci, zemědělské práce, nelze dovoditi, že mezi stranami došlo aspoň mlčky ke smlouvě služební nebo vůbec ke smlouvě o konání prací za plat. Dovolatelka sama uznává, že onen názor odvolacího soudu odpovídá judikatuře nejvyššího soudu, míní však, že se nelze nadále řídit touto judikaturou vzhledem k vyživovacímu zákonu (ze dne 16. prosince 1930, čís. 4/1931 sb. z. a n.),